

COLLEEN HOOVER

PASAULINIO BESTSELERIO „MES DEDAME TAŠKA“ AUTORĖS KNYGA

LAPKRIČIO

ROMANAS

baltos lankos

Colleen Hoover

Lapkričio 9

romanas

Iš anglų kalbos vertė Kristina Janulytė

baltos lankos

Felon

Svarstau, koks būtų garsas, jei suknežinčiau šią stiklinę jam į galvą.

Stiklas tvirtas. Jo galva irgi. Visos sąlygos geram bumbtelėjimui.

Įdomu, ar jis kraujuotų. Ant stalo padėtos servetėlės nesugertų daug kraujo.

– Taigi. Ir pats esu truputį nustebęs, bet tai tiesa, – sako jis.

Išgirdusi jo balsą tvirčiau sugniaužiu stiklinę, tikiuosi, pajėgsiu susitvardyti ir nepaleisiu jos jam į kaukolę.

– Felon? – Jis atsikrenkščia ir stengiasi kalbėti švelniau, bet jo žodžiai vis tiek sminga tarsi peiliai. – Nieko nepasakysi?

Šiaudeliu bedu į leduką, įsivaizduodama, kad tai jo galva.

– Ką tikiesi išgirsti? – sumurmu labiau kaip aikštingas vaikas, o ne aštuoniolikos metų mergina, kokia esu. – Nori, kad tave *pasveikinčiau*?

Atsiremiu į atlošą, o rankas sukryžiuoju ant krūtinės. Žiūriu į jį ir galvoju, ar jo akyse matomas gailestis kyla iš

nusivylimo manimi, ar tai eilinė jo vaidyba. Nuo tada, kai atsėdo, praėjo vos penkios minutės, bet jis jau jaučiasi lyg stovėdamas scenoje. O aš ir vėl esu priversta būti jo publika.

Jis tyli, žiūri į mane, pirštais barbendamas į kavos puodelį.

Bar bar bar.

Bar bar bar.

Bar bar bar.

Laukia, kol galiausiai pasiduosiu ir pasakysiu tai, ką jis nori girdėti, bet per pastaruosius dvejus metus beveik nebendravom, tad jis nežino, jog pasikeičiau.

Man neįsitraukus į jo pasirodymą, jis atsidūsta ir alkūnėmis atsiremia į stalą.

– Na, tikėjausi, kad džiaugsies dėl manęs.

Greitai papurtau galvą.

– *Džiaugsiuos?*

Jis turbūt juokauja.

Jis gūžteli pečiais, o ir taip erzinančiame veide blyksteli pasipūtėliška šypsena.

– Neplanavau kada nors ir vėl tapti tėvu.

Garsiai nusikvatoju.

– Kad būtum tėvu, neužtenka į dvidešimt ketverių metų merginos vaginą išleisti spermą, – atkertu piktai.

Pasipūtėliška šypsena išnyksta, jis atsilošia ir pakreipia galvą į šoną. Taip elgiasi, kai nežino, kaip reaguoti. „Tiesiog atrodyk susimąščiusi, taip gali perteikti kone visas emocijas: liūdesį, savistabą, apgailestavimą, užuojautą.“ Turbūt pamiršo,

kad didumą mano gyvenimo buvo mano vaidybos mokytojas, šios išraiškos išmokė pirmiausiai.

– Nemanai, kad turiu teisę vadinti save tėvu? – Regis, mano atsakymas jį įžeidė. – Kas tada tau esu?

Jo klausimą priimu kaip retorinį ir dar kartelį bedu į leduką. Šis užsimauna ant šiaudelio ir aš įsidedu jį į burną. Kramtant garsiai traška. Žinoma, jis nesitiki, kad atsakysiu. Jis liovėsi būti man tėvu nuo tos nakties, kai baigiau savo aktorės karjerą, kai man buvo vos šešiolika. Ir jei visiškai atvirai, vargu ar buvo ir prieš tai. Mudu bendravome labiau kaip vaidybos mokytojas ir studentė.

Jis ranka persibraukia palei kaktą įsodintus brangius plaukų folikulus.

– Kodėl taip elgiesi? – Matyti, kad mano kandumas jį erzina. – Ar tebepyksti, kad nepasirodžiau mokyklos baigimo šventėje? Gi sakiau, kad tądien turėjau kitų planų.

– Ne, – atsakau ramiai. – Aš *nekviečiau* tavęs į mokyklos baigimo šventę.

Nenuleisdamas nuo manęs akių atsilošia.

– Kodėl?

– Turėjau tik keturis bilietus.

– Ir? – numykia. – Esu tavo *tėvas*. Kodėl turėtum nekviešti manęs į savo vidurinės mokyklos pabaigtuves?

– Nes nebūtum atėjęs.

– Nežinojai to, – atkerta.

– Bet tu *neatėjai*.

Jis ima vartyti akis.

– Žinoma, neatėjau, Felon. Juk niekas manęs *nekvietė*.

Sunkiai atsidūstu.

– Tu nepakenčiamas. Dabar suprantu, kodėl mama tave paliko.

Jis vos papurto galvą.

– Tavo mama mane paliko, nes permiegojau su jos geriausia drauge. Ne dėl mano charakterio.

Nė nežinau, ką atsakyti. Jo nė kruopelytės negraužia sąžinė. Nesuprantu to, o kartu pavydžiu. Šiuo aspektu norėčiau būti labiau kaip jis ir mažiau kaip mano motina. Jis nekreipia dėmesio į savo ydas, o mano gyvenimas sukasi tik apie jas. Apie savo netobulumus galvoju vos pabudusi ir kasnakt, kai negaliu užmigti.

– Kas užsisakė lašišos? – klausia padavėjas. Pačiu laiku.

Kilsteliu ranką ir jis padeda lėkštę priešais. Nebeturiu apetito, todėl šakute stumdau ryžius.

– Pala. – Žvilgteliu į padavėją, bet jis kreipiasi ne į mane. Jis įdėmiai spokso į mano tėvą. – Ar jūs...

Dievulėliau. Štai ir vėl.

Padavėjas trinkteli delnu per stalą, net krūpteliu.

– Taip, čia jūs! Jūs esat Donovanas Onylas. Vaidinote Maksą Epkotą!

Mano tėvas droviai gūžteli pečiais, bet žinau, kad šiame geste nėra nė lašelio kuklumo. Nors Maksą Epkotą vaidino prieš dešimt metų, jis vis dar elgiasi taip, lyg šis serialas būtų

didžiausias televizijos įvykis. Taip yra dėl žmonių, kurie jį iki šiol atpažįsta dėl šio vaidmens. Jie elgiasi taip, lyg nebūtų matę aktoriaus. Dėl Dievo meilės, čia juk Los Andželas! Čia visi yra aktoriai!

Padavėjas pertraukia mano laišos baksnojimą šakute, teiraudamasis, ar negalėčiau jūdvių nufotografuoti.

Atsidūstu.

Lėtai atsistuju. Padavėjas ištiesia man savo telefoną, bet aš demonstratyviai jo neimu.

– Man reikia į tualetą, – sušnabždu nueidama. – Pasidarykit asmenukę. Jis jas dievina.

Nuskubu tualetu link, pagaliau radusi progą atsikvėpti nuo bendravimo su tėvu. Nežinau, kodėl pasiūliau jam šiandien susitikti. Turbūt todėl, kad išsikraustau ir nežinia kada jį vėl pamatysiu, bet tai nepakankama priežastis tokioms kančioms.

Praveriu pirmos būdelės duris. Užsirakinu ir iš dėtuvės išsitraukusi apsauginį užtiesalą uždedu ant klozeto sėdynės.

Kartą skaičiau straipsnį apie bakterijas viešuosiuose tualetuose. Tyrimas parodė, kad pirmoje būdelėje bakterijų mažiausiai. Žmonės mano, kad pirmąją būdelę naudojamosi dažniausiai, todėl ją praleidžia. Tik ne aš. Visada einu į pirmą. Germofobe buvau ne visada, bet, kai būdama šešiolikos du mėnesius praleidau ligoninėje, tapau reiklesnė higienai.

Po tualetu mažiausiai minutę plaunu rankas. Visą laiką žiūriu žemyn, vengdama pakelti akis į veidrodį. Jau pripratau

vengti savo atspindžio, bet siekdama popierinio rankšluosčio vis tiek netyčia dirsteliu. Kad ir kiek kartų žiūrėjau į save veidrodyje, vis dar nepripratau prie to, ką jame matau.

Kilsteliu kairę ranką ir liečiu randus, kurie prasidėję kai-rėje veido pusėje eina per žandikaulį ir leidžiasi kaklu žemyn. Jie pranyksta už palaidinės apykaklės, bet po drabužiais tebesitęsia per krūtinę ir baigiasi kiek žemiau juosmens. Pirštais liečiu vietas, kurios dabar panėšėja į susiraukšlėjusią odą. Randai nuolatos man primena, kad gaisras iš tiesų buvo, kad tai ne baisus košmaras, iš kurio galiu pabusti žnybtelėjusi.

Ištisus mėnesius po gaisro praleidau sutvarstyta, negalėjau prisiliesti prie didžiosios dalies kūno. Dabar, kai nudegimai sugijo ir liko tik randai, nesiliauju jų lietusi. Jie primena susiglamžiusį aksomą. Lytėjimas turėtų kelti šleikštulį, kokį kelia jų išvaizda, tačiau man patinka juos liesti. Nejučiomis pirštais glostau kaklą ar ranką, skaitydama ant odos įspaustą Brailio raštą, kol galiausiai suprantu, ką darau, ir liaujuosi. Keista, kad prisilietimas prie mano gyvenimą sugriovusio įvykio pėdsakų manęs netrikdo.

Tačiau viskas kitaip, kai į juos žiūriu. Tarytum mano rausvas žaizdas stebėtų visas pasaulis. Nesvarbu, kaip stipriai stengiuosi jas paslėpti po plaukais ar drabužiais, jos niekur nedingsta. Randai liks visam laikui. Nuolatinis priminimas nakties, subjaurojusios dalį mano kūno.

Neteikiu didelės reikšmės datoms ar sukaktims, bet šįryt nubudusi pirmiausia pagalvojau apie šiandienos datą. Turbūt

todėl, kad apie ją galvojau vakar prieš užmigdama. Šiandien sukanka dveji metai, kai mano tėvo namą prarijo gaisras, vos nepasiglemžęs ir mano gyvybės. Galbūt todėl norėjau šiandien su juo susitikti. Galbūt tikėjaisi, kad jis prisimins, kad pasakys ką nors guodžiamo. Jis ne kartą manęs atsiprašė, bet kaip galiu jam atleisti, kad tądien apie mane pamiršo?

Pas jį nakvodavau dažniausiai vos kartą per savaitę. Tą rytą parašiau jam, kad liksiu dar nakčiai. Tad būtų savaime suprantama, kad tėvas, netyčia sukėlęs gaisrą, pirmiausia skubės žadinti manęs.

Bet taip nenutiko – jis apie mane pamiršo. Niekas nežinojo, kad esu name, iki išgirdo iš antro aukšto sklindantį riksmą. Žinau, kad jaučiasi dėl to kaltas. Kaskart mums susitikus jis atsiprašydavo, bet ilgainiui atsiprašymai retėjo, kaip ir jo apsilankymai bei skambučiai. Iki šiol jaučiu apmaudą, nors ir norėčiau viską pamiršti. Gaisras tebuvo nelaimingas atsitikimas. Aš išgyvenau. Į tai ir stengiuosi sutelkti dėmesį, tačiau nelengva – apie tragediją prisimenu kaskart pažiūrėjusi į save.

Galvoju apie tai, kai į mane žiūri *kiti*.

Tualetu durys prasiveria ir vidun įeina moteris, ji žvilgteli į mane, tada greitai nusisuka ir nueina paskutinės būdelės link.

Reikėjo pasirinkti pirmą, poniją.

Dar kartą nužiūriu save veidrodyje. Seniau plaukus susirišdavau, kad nekristų ant pečių, turėjau kirpčiukus, bet per kelerius metus juos atsiauginau. Ir ne be reikalo. Braukiu pirštais per ilgas, tamsias plaukų sruogas, kuriomis išmokau

užsidengti didumą kairės veido pusės. Timpтелиu kairę rankovę iki riešo, tada trūkteliu apykaklę į viršų, kad uždengtų kaklą. Taip randų kone visai nematyti ir galiu žiūrėti į save veidrodyje.

Seniau maniau, kad esu graži. Dabar slepiuosi po plaukais ir drabužiais.

Girdžiu nuleidžiant vandenį, tad greitai apsigręžiu ir patraukiu prie durų, kol moteris nespėjo išeiti. Kuo labiau vengiu žmonių, bet ne iš baimės, kad jie spoksos į mano randus. Vengiu, nes jie *nespokso*. Vos mane pamatę, jie žaibo greičiu nusuka žvilgsnį, nes bijo pasirodyti nemandagūs ar teisiantys. Būtų malonu, jei bent kartą kas nors nenusuktų akių. Jau seniai taip buvo. Nesmagu pripažinti, bet pasiilgau dėmesio, kurio sulaukdavau anksčiau.

Išeinu iš tualetu ir patraukiu atgal prie staliuko, nuliūdusi, kad tebematau savo tėvo pakaušį. Vyliausi, kad, kol būsiu tualete, jam atsiras neatidėliotinų reikalų ir jis išskubės.

Liūdna, kad man maloniau leisti laiką tuščioje tualetu būdelėje, o ne su savo tėvu. Nuo šios minties ima pykinti, bet staiga mano dėmesį patraukia prie gretimo staliuko sėdintis vaikas.

Paprastai nepastebiu žmonių, o ir jie daro viską, kas jų valioje, kad mūsų žvilgsniai nesusitiktų. Tačiau jis žvelgia intensyviai, smalsiai ir tiesiai į mane.

Pamačiusi jį pagalvoju: „O, kad šis susitikimas būtų įvykęs prieš dvejus metus.“

Taip galvoju visada, kai praeinu pro patrauklų vaikiną. O šis vyrukas neabejotinai žavus. Jis ne tipiškas Holivudo gražuoliukas, kokių šiame mieste daug. Jie visi atrodo vienodai, lyg bandytų įsisprausti į neva egzistuojančius sėkmingo aktoriaus rėmus.

Šis jaunuolis atrodo visiškai kitaip. Jo veidas nėra simetriškas tarytum meno kūrinys. Kelių dienų barzdelė nuaugusi netolygiai, tarsi būtų dirbęs iki vėlumos ir neturėjęs laiko nusiskusti. Jo plaukai nesutepti geliu, kad atrodytų neva netvarkingai, lyg ką tik išlipus iš lovos. Jo plaukai susivėlę iš tikrųjų. Padrikos šokoladinio atspalvio plaukų sruogos krenta ant kaktos. Atrodo taip, lyg būtų pramiegojęs susitikimą ir pernelyg skubėjęs, kad gaištų laiką, žiūrėdamas į veidrodį.

Neišdailinta išvaizda turėtų atstumti, bet būtent ji ir patraukė mano dėmesį. Nors atrodo taip, lyg nė trupučio nesi-stengtų, jis vienas patraukliausių mano matytų vaikinų.

Bent jau taip *manau*.

Tai gali tebūti šalutinis mano apsėdimo tvarkingumu efektas. Galbūt esu išsiilgusi nerūpestingumo, kurį jis spinduliuoja, tad painioju pavydą su susižavėjimu.

O gal laikau jį patraukliu, nes jis yra vienas iš nedaugelio žmonių, kurie per pastaruosius dvejus metus mūsų žvilgsniam susitikus akimirksniu nenusisuko.

Turiu praeiti jo staliuką, kad pasiekčiau mūsiškį, ir negaliu apsispręsti, ar turėčiau prabėgti kuo greičiau, kad šis

spoksojimas liautųsi, ar praslinkti, kad pasimėgaučiau jo rodomu dėmesiu.

Man einant pro jį, jis pasisuka ir staiga jo spoksojimas ima trikdyti. Jis pernelyg grobuoniškas. Jaučiu, kaip skruostai parausta, o odą ima dilgčioti, tad nuleidžiu galvą ir leidžiu plaukams kristi ant veido. Norėdama paslėpti kuo daugiau, net įsidedu vieną sruogą į burną. Nesuprantu, kodėl nuo jo žvilgsnio jaučiuosi taip nejaukiai. Vos prieš kelias minutes galvojau, kaip pasiilgau, kad nuo manęs neatplėštų akių, bet dabar, kai tai vyksta, tenoriu, kad jis liautųsi.

Priartėjusi prie mūsų staliuko, žvilgtelį atgalios ir pastebiu vos regimą šypsenėlę.

Jis tikrai nematė mano randų. Tai vienintelis paaiškinimas, kodėl toks vaikinys kaip jis man nusišypsojo.

Et. Vien pati mintis suerzina. Anksčiau tokia nebuvo. Prieš gaisrui sudeginant paskutinius pasitikėjimo savimi likučius, eidavau aukštai iškėlus galvą. Stengiausi susigrąžinti pasitikėjimą, bet pati negaliu žiūrėti į save veidrodyje, tad sunku patikėti, kad kam nors galėčiau būti patraukli.

– Visada tas pats, – sako tėvas man sėdantis ant kėdės.

Žvilgtelį į jį kone pamiršusi, kad jis vis dar čia.

– Kas visada tas pats?

Jis mosteli šakute į padavėją, dabar stovintį prie kasos aparato.

– Tai, – taria. – Gerbėjai. – Jis įsigrūda maisto kąsnį ir toliau kalba pilna burna: – Taigi, apie ką norėjai su manimi pasikalbėti?